

erklærede selv en Gang overfor mig, at han havde overvejet, om man ikke ligesom forskellige Steder i Udlandet skulde gaa til Indførelse af Treholdssystemet i Straffeanstalterne, saaledes at der blev 3 Vagthold, som hver arbejdede i 8 Timer. Det lykkedes desværre ikke for Alberti, medens han var udenfor Tugthuset, at faa Reformen indført, hvilket man meget maa beklage. Jeg vil oprigtig haabe, at den nuværende højtærede Justitsminister, der ganske vist ikke har nogen som helst Udsigt til at havne i Tugthuset, alligevel vil vise lige saa stor Interesse for Fængselsbetjentene som den forhenværende Justitsminister, Alberti. Thi Sandheden er, at ikke nogen anden Minister i Landet end netop Alberti har interesseret sig for Fængselsbetjentenes Kaar. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) fortalte i Søndagsnede i Frederiksværk en lille Anekdote. Da det ærede Medlem fra Hillerød sammen med Finansudvalget og Alberti i sin Tid aflagde Besøg paa Horsens Tugthus, optraadte Alberti overfor Betjentene som en Mand, der sikrer sig, at han kunde komme igen, sagde det ærede Medlem fra Hillerød. Det er maaske rimeligt nok, men ogsaa med Hensyn til Fængselsbetjentenes andre Forhold har Alberti været den eneste danske Justitsminister, som har taget sig en lille Smule af dem. Om han har gjort det, fordi han troede, at han skulde ende derovre, skal jeg ikke udtale mig om, men man kan maaske ogsaa gaa ud fra, at Manden har haft andre og bedre Bevæggrunde dertil.

Jeg vil meget henstille til den højtærede Justitsminister, at der tilstaa disse Tugthusfunktionærer en Uges Ferie aarlig, hvilket allerede en Del Statsfunktionærer har faaet. Er der nogen Statsfunktionærer, der kunne trænge til at faa Ferie, er det vistnok Betjentene paa Horsens Straffeanstalt. Det vil ikke koste meget store Summer at tilstaa disse 80 Mand 8 Dages Ferie om Aaret. Selv om de finansielle Forhold ere nok saa daarlige, tror jeg, at der her er et Punkt, hvor man alligevel maa se bort fra den tomme Statskasse og gaa med til at bevilge disse faa Hundrede Kroner — i alt Fald kan det da kun blive faa Tusinde Kroner, det kan dreje sig om. Der er indkommet et Andragende fra Funktionærerne derovre, og det glæder mig, at Tugthusets Inspektør har stillet sig meget velvilligt til dette Andragende.

Jeg vil samtidig bede den højtærede Justitsminister overveje, om der ikke kan

ske en Forandring i Reservebetjentenes Stilling. Disse Reservebetjente virke under samme Forhold som Reservepostbudene. De antages, naar der er Brug for dem, men naar der ingen Brug er for dem, maa de klare sig, som de bedst kunne. Da de imidlertid altid ere udsatte for at blive kaldte til Tjeneste, kunne de naturligvis ikke søge Arbejde i nogen større Udstrækning, og Følgen er, at disse Mænd meget ofte maa lide Nød i de Aar, de gaa og vente paa fast Ansættelse. Der findes Reservebetjente derovre, som have gjort denne Tjeneste i 6—7, ja indtil 8 Aar. Jeg synes, at det er for lang en Tid at lade Folk leve under saa usikre Forhold. Dertil kommer, at denne lange Reservetid paa anden Maade skader Betjentene, idet den nemlig ikke medregnes ved Pensionens Fastsættelse. Følgen er, at ingen Fængselsbetjent kan opnaa fuld Pension. De ansættes som Regel først i en sen Alder, da man jo ikke kan bruge ganske unge Mennesker som Betjente paa Horsens Tugthus. For det meste bliver en saadan Reservebetjent 35 Aar, før han faar fast Ansættelse, saa skal han være 75 Aar, før han faar fuld Pension. Men i Horsens Tugthus er der ingen Fængselsbetjente, der opnaa at blive 75 Aar, de gaa som Regel af alle sammen, før de ere 65 Aar. Jeg synes, at der her kunde være Grund til at forandre de almindelige Pensionsregler, saaledes at Fængselsbetjentene opnaaede fuld Pension, naar de vare 65 Aar, netop fordi de alle sammen opnaa fast Ansættelse i saa sen en Alder, som Tilfældet er.

Jeg har nu trættet den højtærede Minister og ærede Medlemmer med en meget lang Omtale af disse Forhold, men man maa undskylde det, thi disse Fængselsbetjente i Horsens have aldrig nogen Sinde før meldt sig og banket paa Rigsdagens Dør; de have været et meget taalmodigt Folkefærd. De have levet under et strengt militært Regimente derovre og været vænede til Tugt og Lydighed, og de have levet under meget fattige Forhold. Jeg vil nu haabe, at den nuværende højtærede Justitsminister vil gøre sit til at forandre disse Forhold derovre. I vor Tid kommer man jo i Straffeanstalterne mere og mere bort fra den gamle barbariske Behandling af Fangerne; man kræver mere Opdragelse og i højere Grad det gode Eksempel for Fangerne. Men man har kun gjort saare lidt for at dygtiggøre Betjentene til den Gerning, de skulle udføre. Paa Finansloven findes en Bevilling til unge